

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 159 (24/03) - 030917

arbetarmakt.com

Innehåll

- Uttalande från Arbetarmakt om mordet på Anna Lindh
- Till statens och klassfredens försvar

Uttalande från Arbetarmakt om mordet på Anna Lindh

Arbetarmakts arbetsutskott gjorde följande uttalande den 11 september 2003 med anledning av mordet på utrikesminister Anna Lindh. Samma dag fanns det att läsa på vår hemsida. Arbetarmakt uppmanade alla besökare på hemsidan och sympatisörer att på sina arbetsplatser och i sina arbetarorganisationer delta i de minnesmanifestationer som arrangerades.

Mordet på Anna Lindh är ett attentat mot arbetarrörelsen

Sveriges utrikesminister Anna Lindh har mördats av en okänd gärningsman. Arbetarmakt fördömer detta dåd som endast kan ha reaktionära konsekvenser för arbetarrörelsen. Men vi minns också offren för den socialimperialistiska och chauvinistiska regering hon företrädde.

Mindre än ett dygn efter Lindhs bortgång saknas trovärdiga uppgifter om gärningsman och motiv till detta attentat. Vi avstår därför i nuläget från spekulationer runt bakgrunden till mordet på Sveriges utrikesminister. Däremot är det uppenbart att det som hänt får politiska följder som socialister måste förhålla sig till.

Arbetarmakt anser att detta mord är ett angrepp på arbetarrörelsen i Sverige. Detta trots att vi betraktar den nuvarande ledningen för arbetarorganisationerna som våra fiender. Det finns två övergripande skäl till vår ståndpunkt.

För det första saboteras klasskampen genom att arbetarsidan demobiliseras. Precis som efter mordet på Palme så sjunker den klassmässiga medvetenheten till förmån för idéer om nationellt samförstånd. 1986 var ett stort fackligt uppror på väg som sköts upp till följd av Palmes död. Det skapades också en mängd politiska myter om Palmes radikalism och den påstått "gamla goda socialdemokratin" innan hans bortgång. Dessa myter har kraftigt bidragit till att skymma de historiska rötterna till högervridningen i socialdemokratins ledning. Redan nu kan vi se samma tendens till både klassöverskridande nationell samling och romantisering kring Lindhs politiska handlingar. Den borgerliga staten kommer med all sannolikhet att få ökade befogenheter till kontroll och repression, även med delar av arbetarklassens goda minne. De slipade strategerna inom den reformistiska byråkratin kommer också att flytta fram sina positioner inom arbetarrörelsen. Lindh kritiserades med rätta stenhårt från bland annat fackligt håll för sitt ogenerade vänslande med högerpolitiker och industrialister inom ramen för Ja-kampanjen. Redan nu har det moraliserats över denna kritik och den påstådda roll som den har spelat i att "hetsa" mot Lindh. Persson & Co

kommer samvetslöst att utnyttja Lindhs personliga tragedi för att tysta kritiker inom de egna leden. Av alla dessa skäl menar vi att arbetarsidan demobiliseras i klasskampen.

För det andra anser vi att aktionen mot Lindh har skett med metoder som är helt främmande för de som marxister och arbetarrörelsen traditionellt har använt sig av. Individuella terrorattentat i fredstid tillhör inte vår arsenal. Framförallt så tillhör det inte våra metoder för kamp inom arbetarorganisationerna. Snarare är det de socialdemokratiska ledarna själva, och de stalinistiska givetvis, som har använt sig av sådana metoder historiskt sett. Vi minns mordet på Rosa Luxemburg som den tyska socialdemokratins ledning låg bakom. Vi står fast vid vår politiska linje: det var och är nödvändigt att ersätta Lindh och hennes gelikar inom arbetarrörelsen med en ny ledning, en revolutionär ledning för ett reorganiserat arbetarparti på kommunistisk grund. Men i denna stund betonar vi än en gång att så bara kan ske genom ett massivt uppbrott underifrån där vanliga arbetare går samman och bryter med de nuvarande ledarna. Så länge det inte är revolutionärt inbördeskrig har individuella attentat bara en reaktionär uppgift att fylla.

Anna Lindh lovordas nu från höger till vänster inom etablissemangen, i sann klassamarbetsanda. Utan att förringa den personliga tragedin för hennes familj, är det marxisters uppgift att tala klarspråk om vem Sveriges bortgångne utrikesminister egentligen var. Göran Persson påstår på sin första presskonferens efter att Lindh dödförklarats att "Det var fredens och solidaritetens sak som var henne". Det var det INTE! Hon var en passionerad företrädare för den "lilla men hungriga imperialistmakten Sverige". Men hon var mer än så. Lindh var i det närmaste en agitator för stärkandet av det europeiska imperialistiska blocket på världsscenen. Hon var inte mot krigsövergreppet på Irak. Den svenska socialchauvinistiska regeringens linje, artikulerad av henne, gick ut på att erövra en större roll för EU i kriget mot Iraks oskyldiga folk och i den efterföljande ockupationen samt exploateringen. De europeiska imperialisterna ville ha en koalition med USA under FN-flagg för att inte sidsteppas.

Lindhs krumbukter under Irak-kriget hade inget med omsorgen med Iraks människor att göra. Däremot hade den mycket att göra med omsorgen för den globala maktbalansen i den inomimperialistiska rivaliteten rörande intressezoner i de halvkoloniala länderna. Lindh sjöng ofta FN:s lov. Samma FN som genom sina barbariska sanktioner mördade cirka en halv miljon irakiska barn. Samma FN som agerade täckmantel åt CIA:s spioner, de så kallade vapeninspektörerna. Lindh var minister i en regering som skärpt asylpolitiken dramatiskt och skickat tillbaka mängder av vänsteranhängare till länder som Iran, där de har gått grymma öden till mötes. Till slut har Lindh själv blivit ett offer för våld. Detta var inget vi önskade men vår uppgift är i detta läge att påminna om att "fredsduvan" Lindh själv hade blod på sina händer, precis som hennes kollegor i den socialimperialistiska regeringen. I dag minns vi offren för Sveriges och EU:s utrikes- och asylpolitik!

Debatten om huruvida mordet kommer att gynna Ja- eller Nej-sidan är en bisak för Arbetarmakt. Vi anser att valet mellan krona och euro är ett icke-val mellan två borgerliga alternativ. Det är fullt möjligt att det som hänt kommer att avspegla sig i ökat stöd för Ja-sidan. Det blir i sådana fall en framgång för en borgerlig lösning på bekostnad av en annan lika borgerlig lösning. För Arbetarmakt kvarstår därmed uppgiften att slåss för ett oberoende socialistiskt alternativ till borgerlighetens och reformisternas olika "lösningar". Ingenting som har hänt ändrar på det behovet.

Till statens och klassfredens försvar

Arbetarmakt fördömer mordet på Anna Lindh. Det klargjorde vi omedelbart i vårt uttalande samma dag (11/9) som hon dödförklarades. Att det är en stor och beklaglig tragedi för hennes anhöriga säger sig självt. Men vi påpekade också att det som hänt bidrar till att avstyra radikaliseringen och ger ett mäktigt politiskt vapen till de härskande.

Efter attentatet har det i debatten återupprepats att attentatet var en attack på demokratin. Det har pratats om "den svenska öppenheten" och den avancerade form av demokrati som påstås råda specifikt i Sverige. Många politiker har beklagat sig över att tonläget har hårdnat, att politiker är alltmer hotade. En del har till och med känt sig föranledda att påpeka att politiker "faktiskt också är

människor". Arbetarmakt anser också att mordet var en antidemokratisk aktion. Men med det menar vi något annat än vad Göran Persson och tidningarnas ledarsidor gör. Vi tycker inte primärt synd om makthavarna i Sverige. I och för sig är det sant att de skyddas av den mest inkompetenta säkerhetstjänsten i världen - SÄPO, vilket skulle kunna få vem som helst att känna sig osäker. Men en säkerhetstjänst går att rycka upp (i SÄPO:s fall kommer det dock att krävas många avskedanden) och samhällseliten har dessutom tillgång till alla andra finansiella och institutionella resurser som följer med makten.

Redan innan mordet på Lindh har tendensen till ökad repression varit tydlig. Den som tvekar bör påminna sig nedskjutningen av en demonstrant under de händelserika dagarna i Göteborg 2001. Man bör också tänka på de groteska domsluten efter Göteborg. Det borgerliga samhällets våldsapparat mobiliseras och rustas redan. Mordet kommer att intensifiera den utvecklingen. Alltså: trots vissa regelbundna fadäser från polisiärt håll så kommer ledande politiker och finansmän att kunna sova lugnt om natten.

Men vad händer med oss andra? Hur ser läget ut för arbetarrörelsens gräsrotter, för vänstern, politiska flyktingar och andra "subversiva element"? En kvalificerad gissning är att vi är en del av det ökade potentiella hotet mot de stackars politikerna och att vi därför kommer att bli måltavlor för dem när tumskrubarna ska dras åt. När vi kallar mordet för antidemokratiskt gör vi det med småfolkets, massornas, intressen i åtanke, inte på grund av omsorg för den lilla härskande klicken. Arbetarklassen har kämpat för sitt demokratiska utrymme i Sverige. Ett reaktionärt dåd hotar nu att leda till inskränkningar. Klassinnehållet är alltså skillnaden när vi fördömer mordet i demokratins namn och när Dagens Nyheter gör det.

Bortsett från de repressiva reflexer som mordet framkallar hos de styrande, finns det ytterligare demokratiska skäl att skarpt fördöma mordet. Det innebär nämligen en helt oacceptabel inblandning i arbetarklassens interna politiska process. Att Anna Lindh tillhörde den borgerliga byråkrati som sedan länge tillskansat sig makten inom arbetarorganisationerna är uppenbart. Men man kan inte se pampväldet inom socialdemokratien enbart som uttryck för en konspiration. Om socialdemokratiens fotfolk verkligen hade velat göra sig av med den nuvarande ledningen, hade de gjort det. Byråkratin är visserligen stark, men den kommer inte att förmå någonting mot basen vid en genuin revolt underifrån inom S och LO. En sådan revolt har inte kommit och det är ingen slump. Parti- och fackledning har ett äkta mandat underifrån. Trots politiska motsättningar finns ett förtroende för ledningen och det inkluderade Anna Lindh.

I de vanliga arbetarnas och socialdemokraternas ögon var hon en legitim ledare för arbetarrörelsen i Sverige. Många är de ute på arbetsplatserna som har svurit över Persson och Lindh, men har ändå sett dem som "sina" ledare. Det är alltså till stor del tack vare arbetarnas förtroende som Persson, Lindh & Co sitter där de sitter. Följaktligen är det också tack vare arbetarna som de en dag kommer att utmanas. Det är arbetarnas egen sak att göra upp med sina nuvarande reformistiska ledare. Alla våldsamma interventioner utifrån måste fördömas. Arbetarmakt är som sagt motståndare till arbetarrörelsens nuvarande ledning. Men vi respekterar gräsrotternas demokratiska rätt att ge sitt förtroende även till förkastliga ledare. Det gjorde inte attentatsmannen på NK och det är därför vi fördömer hans gärning som en attack på arbetarrörelsen. (Detta oavsett vad som kan ha rört sig i hans förvirrade hjärna.)

Dags att återvända till frågan om det "hårda svenska debattklimatet". Om sanningen ska fram är det lite svårt just nu att bedöma huruvida de senaste dagarnas självömkan från olika makthavare är taktik eller en förbluffande brist på självinsikt. Förmodligen är det en blandning av båda. Våra politiker går ut och kräver respekt. Själva så sparkar de gärna på folk som ligger ner! Eller hur ska vi förklara att det alltid är människor längst ned på samhällstegen som får dra lasset när det ska visas "realism" i den ekonomiska politiken? Den "aggressiva kritik" som politiker till höger och vänster vittnar om just nu har de själva dragit på sig genom att försvåra vardagen för vanligt folk. Det handlar om nedskärningar, bostadsbrist, diskriminering och en arbetslöshet som återigen ökar. Vi bör också i denna situation komma ihåg hur arbetarrörelsens reformistiska ledare och deras allierade i statsapparaten och media själva har bemött politiska opponenter underifrån genom årens lopp.

Efter mordet på Palme hette det att kurder och PKK:are skulle jagas med blåslampa. Under många år på 90-talet utpekades antirasister regelbundet som en värre fara än nynazister. Fascistiska demonstrationer kunde åtnjuta polis skydd medan antirasisterna attackerades våldsamt, alltid med s-toppens goda minne. Bosse Ringholms byråkratiska manövrer i arbetarkommunen i Stockholm är väl dokumenterade vid det här laget. Tunga s-profiler som Anders Carlberg har offentligt utpekat Ringholmfalangen som skyldiga till organiserat valfusk för att få bort Nalin Pekgul. Historiskt känner vi till hur s-toppen lärer sig med den militära underrättelsetjänsten för att bekämpa vänstern i fackföreningarna. Inom SSU hör valfusk till det normala inför kongresser och årsmöten. Om vi ska diskutera ett demokratiskt underskott så är s-toppen definitivt en del av problemet och borde därför inte läxa upp missnöjda arbetare i den här situationen.

Etablissemangen har i debatten efter mordet agerat mycket försåtligt och kopplat ihop mördarens skamliga gärning med den rättfärdiga samhällskritik som finns underifrån (i propagandan omdöpt till "aggressivitet" och "demonisering"). Därigenom försöker de utnyttja chocken och förvirringen efter mordet till att dämpa löntagarkritiken genom att helt enkelt ge folk dåligt samvete. Mordet används hänsynslöst för att dämpa de sociala och politiska motsättningarna i Sverige, till att förlänga klassfreden. Men det finns ingen anledning för alla oss som har kritiserat och kämpat emot den officiella politiken att ta något som helst ansvar för Lindhs öde. Tvärtom kommer en socialistisk reorganisering av arbetarklassens organisationer leda till en starkare rörelse, mer förmögen att skydda sig själv och att skapa ett samhälle fritt från de motsättningar som föder kriminalitet och individuell terror.

Arbetarmakt har uppmanat sina sympatisörer liksom alla arbetare och socialister att delta i minnesmanifestationer som arrangeras av arbetarrörelsen. Generellt bojkottar vi däremot aktiviteter som arrangeras av staten, kyrkan eller där rent kapitalistiska partier är medarrangörer. Sådana aktiviteter tjänar enbart till att skärpa uppslutningen kring det bestående och är därför ingen plattform för kommunister.

Det viktigaste för arbetarrörelsen nu är att diskutera vad som ska göras efter mordet. Detta är andra gången en hög företrädare för rörelsen mördas på öppen plats. Vi menar att arbetarorganisationerna måste ha sin egen skyddsapparat. Det går inte att lita på den borgerliga staten. I dag är de bara inkompetenta. I morgon är det dem som kommer att stå för de mest våldsamma attackerna. Det bästa vore om arbetarrörelsen kunde driva en egen mordutredning parallellt med den officiella. Det är uppenbart orealistiskt i dag. Vi kräver därför att arbetarorganisationerna sätter upp en kontrollkommission med full insyn i polisutredningen. I denna kommission ska även representanter för gräsrotterna delta.